

ДРУГО ОДЕЉЕЊЕ

ПРЕДМЕТ БЈЕЛАЈАЦ против СРБИЈЕ
(представка број 6282/06)

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР

18. септембар 2012. године

Ова пресуда ће постати правоснажна у околностима предвиђеним чланом 44. став 2. Конвенције. Могуће су редакторске промене.

У предмету Бјелајац против Србије,

Европски суд за људска права (Друго одељење), на заседању Већа у саставу:

Françoise Tulkens, *председник,*

Dragoljub Popović,

Isabelle Berro-Lefèvre,

András Sajó,

Guido Raimondi,

Paulo Pinto de Albuquerque,

Helen Keller, *судије,*

и Françoise Elens-Passos, *заменик секретара одељења,*

после већања на затвореној седници одржаној 28. августа 2012. године,

изриче следећу пресуду, која је усвојена на тај дан:

ПОСТУПАК

1. Предмет је формиран на основу представке (број 6282/06) против Србије коју је Суду поднела према члану 34. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: „Конвенција“), држављанка Србије гђа Миља Бјелајац (у даљем тексту: „Подноситељка представке“), 2. фебруара 2006. године.

2. Владу Србије („Влада“) заступао је њен заступник, г. С. Царић.

3. Подносиатељка представке је посебно тврдила да су због пропуста Државе да изврши правоснажне домаће пресуде повређена њена имовинска права.

4. Председник Другог одељења је 9. јуна 2009. године одлучио да Владу обавести о представци. Такође је одлучено да се о допуштености и основаности представке одлучује истовремено (члан 29. став 1.).

ЧИЊЕНИЦЕ

I. ОКОЛНОСТИ ПРЕДМЕТА

5. Чињенице предмета, како су их странке изнеле, могу се сумирати на следећи начин.

6. Подносиатељка представке рођена је 1935. године и живи у Новом Саду.

7. Подносиатеља представке је власница поткровља у једној стамбеној згради у Новом Саду. Извесно време она има проблеме са прокишњавањем крова, због чега су њени животни услови тешки. Осим тога, неки суседи су заузели заједничке просторије у згради, укључујући подрум, просторију за одлагање смећа и терасу на крову.

А. У вези са поправком крова

8. Секретаријат за инспекцијске послове града Новог Сада (у даљем тексту: „Секретаријат“) издао је 7. маја 1999. године решење којим се ЈКП Стан, државном јавном предузећу (у даљем тексту: „Предузеће“) налаже да предузме све неопходне радове на крову изнад стана подносиатеље представке.

9. Када је решење од 7. маја 1999. године постало правоснажно, подносиатеља представке тражила је његово извршење. Секретаријат није одговорио на њен захтев за извршење, као ни другостепено управно тело – Извршни одбор Скупштине града Новог Сада– у даљем тексту: „Извршни одбор“). Због тога је подносиатеља представке поднела управну тужбу којом је од Општинског суда у Новом Саду (у даљем тексту: „Општински суд“) захтевала да управним органима наложи да изврше решење од 7. маја 1999. године.

10. Подносиатеља представке је такође поднела парничну тужбу Општинском суду, којом од предузећа тражи да обави неопходне поправке.

11. Општински суд је 20. јуна 2002. године, у парничном поступку, усвојио захтев подносиатеље представке, наложивши предузећу да обави неопходне поправке. Суд је предузећу такође наложио да подносиатељки представке исплати износ од РСД 11.447, са затезном каматом, на име трошкова кречења зидова у њеном стану, и износ од РСД 15.120 на име трошкова парничног поступка. То решење је постало правоснажно касније, неодређеног дана.

12. Општински суд је 9. јула 2003. године, у поступку који је уследио након управне тужбе, наложио надлежном општинском органу да донесе одлуку о извршењу решења од 7. маја 1999. године.

13. Секретаријат је 27. октобра 2003. године донео закључак о извршењу решења од 7. маја 1999. године, истовремено наводећи да би скупштина станара требало да плати поправке у згради подносиатеље представке. Изгледа, међутим, да даљи кораци нису предузети ради извршења решења Секретаријата.

14. Подносиатеља представке је 20. јануара 2004. године поднела Општинском суду предлог за извршење пресуде од 20. јуна 2002. године.

15. Општински суд је 8. фебруара 2005. године делимично усвојио предлог подносиатеље представке за извршење. У решењу о

извршењу, суд је дефинисао поправке које треба да се обаве, истовремено предвидевши да ако предузеће поправке не обави у року, подносиатеља представке има право да ангажује треће лице да изврши поправке, о трошку предузећа. Суд је такође досудио подносиатељки представке износ од РСД 1.458 на име трошкова извршења.

16. Међутим, изгледа да је уз захтев за извршење подносиатеља доставила погрешан број банковног рачуна, због чега пренос досуђене суме није могао да се оствари. Отуда, Општински суд је 4. марта 2005. године затражио од подносиатељке тачне детаље у вези са банком. Најмање, у три наврата суд је узалудно покушавао да уручи подносиатељки овај захтев.

17. Подносиатеља представке је коначно 23. новембра 2005. године доставила тачан број свог банкарског рачуна.

18. Општински суд је 7. јула 2006. године усвојио закључак којим се од подносиатељке представке тражи да достави спецификацију трошкова поправки које треба обавити. Пет пута је суд покушао да овај закључак уручи подносиатељки представке преко судских извршитеља и редовном поштом. У том циљу, суд је од полиције тражио да интервенише и уручи наведени налог подносиатељки представке.

19. Полиција је 15. јануара 2007. године пронашла подносиатељку представке код куће и уручила јој закључак од 7. јула 2006. године.

20. Подносиатеља представке је 30. јануара 2007. године доставила спецификацију трошкова, а Општински суд је 2. фебруара 2007. године допунио решење од 8. фебруара 2005. године (видети став 15. У горњем тексту), наложивши предузећу да депонује износ који је подносиатеља представке навела како би могла да ангажује треће лице да обави поправке.

21. Предузеће је међутим до 12. јуна 2007. године само извршило неопходне поправке.

22. Предузеће је 23. октобра 2007. године исплатило подносиатељки представке износ од РСД 24.000 (приближно 300 евра у релевантном тренутку), на име накнаде. Нејасно је међутим који је био тачан правни основ за ову накнаду.

23. Вештак ког је одредио Општински суд потврдио је 29. октобра 2007. године да је извршење спроведено како је наложено пресудом од 20. јуна 2002. године.

24. Суд је 16. јануара 2008. године обустави да прекине извршни поступак, пошто је пресуда од 20. јула 2002. године била извршена. Изгледа да подносиатеља представке није уложила жалбу против ове одлуке.

Б. У вези са заједничким просторијама

25. Секретаријат је 16. и 18. јуна 1999. године издао неколико решења којима је суседима подносиољке представке С. М, М.П., М.Ш., Б.О., А.В., Ћ.С. и М.С. наложено да испразне заједничке просторије у згради.

26. Скупштина станара је 14. јула 1999. године одлучила, између осталог, да овласти С.М., М.П., Б.О., А.В. и Ћ.С. да користе бивше сливнике за ђубре, Ћ.С. и М.С. да користе боксове у склоништу, док су С.М. и М.Ш. овлашћени да користе део простора на заједничкој тераси – крову у удубљењу испред њихових купатила. Право на коришћење просторија није било преносиво, док је овлашћење дато на основу обавезе предметних лица да плаћају одређени износ.

27. Међутим, без обзира на то овлашћење, Извршни одбор је 17. јануара 2000. године потврдио решења Секретаријата од 16. и 18. јуна 1999. године.

28. Подносиољка представке је 26. августа 1999. године и 3. септембра 1999. године поднела посебне управне захтеве којима је тражила извршење решења од 16. и 18. јуна 1999. године.

29. Пошто Секретаријат и Извршни одбор нису одговорили на захтеве подносиољке представке, Општински суд у Новом Саду је 9. јула 2003. године донео пресуду којом се надлежном општинском органу налаже да донесе одлуку о захтевима подносиољке представке за извршење. Општински суд је истовремено одбио захтев подносиољке представке за накнаду претрпљене штете због неизвршења и упутио је да поднесе посебну парничну тужбу с тим у вези.

30. Пошто изгледа да општински орган још није одлучио о предлогу подносиољке представке за извршење, Општински суд је 6. августа 2004. године донео решење о извршењу у вези са пресудом од 9. јула 2003. године, наиме, наложио је општинском органу да одлучи о предлозима подносиољке представке за извршење.

31. Касније се показало да је Секретаријат био одлучио о предлогу подносиољке представке и наложио наведено извршење 27. октобра 2003. године. Због тога је Општински суд је 13. септембра 2004. године обуставио поступак ради извршења пресуде од 9. јула 2003. године, пошто су неопходне одлуке биле усвојене.

32. Изгледа да даље радње нису предузете како би се станари избацили из заједничких просторија зграде, које и даље заузимају.

В. У вези са пензијом подносиољке представке

33. Општински суд у Новом Саду је 21. октобра 2005. године, 25. маја 2006. године и 21. новембра 2008. године донео одлуке на основу

којих је требало да се задржи део пензије подносиољке представке на име тога што није плаћала месечне заједничке трошкове за одржавање предметне зграде.

34. Одлуке од 21. октобра 2005. године и 25. маја 2006. године постале су правоснажне, пошто подносиољка представке није изјавила жалбу. Одлука од 21. новембра 2008. године, према информацијама из списка предмета, још није постало правоснажна, пошто изгледа да се није могла уручити подносиољки представке.

II. РЕЛЕВАНТНО ДОМАЋЕ ПРАВО И ПРАКСА

А. Релевантне одредбе у вези са извршењем у парничном поступку

35. Релевантне одредбе домаћег законодавства у вези са извршењем пресуда цитиране су у предмету *Предузеће ЕВТ против Србије* (број 3102/05, 21. јун 2007. године) и *Илић против Србије* (број 30132/04, 9. октобар 2007. године).

Б. Релевантне одредбе у вези са власништвом над заједничким просторијама

36. Према члану 19. Закона о основама својинскоправних односа, (објављен у „Службеном листу Социјалистичке Федеративне Републике Југославије“, бр. 6/80 и 36/90, као и у „Службеном листу Савезне Републике Југославије“ – „Сл. лист СРЈ“ - број 29/96 и „Службеном гласнику Републике Србије“ – „Сл. гласник РС“ - број 115/05), заједнички делови неке зграде су заједничко и недељиво власништво власника станова у згради.

37. Члан 14. Закона о одржавању стамбених зграда (објављен у „Сл. гласнику РС“, бр. 44/95, 46/98, 1/01 и 101/05) прописује да скупштина станара одлучује, између осталог, о коришењу заједничких просторија у згради. Члан 17. став 1. тог Закона прописује да скупштина станара може да доноси одлуке ако је присутно више од половине чланова. Одлуке у вези са редовним одржавањем зграде усвајају се простом већином гласова присутних чланова. Члан 17. став 3. прописује да одлуке у вези са инвестицијама у згради мора бити усвојена од већине станара који у власништву имају више од половине укупне површине станова и других посебних делова зграде. Члан 18. став 1. овог Закона прописује да станари који имају у власништву већину површине зграде могу да одлучују о предузимању поправки равног крова, док члан 21. наводи да та већина може одлучити да се заједничке просторије могу претворити у друге сврхе од оних за које су првобитно планиране.

38. Одлуком од 17. марта 2011. године Уставни суд је утврдио да одредбе чланова 18. став 1, 21. став 3 и 22. став 2. Закона о одржавању стамбених зграда нису у складу са заштитом имовине гарантоване Уставом. Суд је нашао да одлуке у вези са питањима која се односе на промене у коришћењу заједничких просторија могу само да једногласно доносе сви власници станова у згради, и утврдио да дозвољавање власницима већине површине да доносе такве одлуке није у складу са Уставом Србије, нити са одредбама члана 1. Протокола број 1 уз Европску конвенцију о људским правима.

В. Релевантне одредбе у вези са управним поступком

39. Члан 208. став 1. Закона о општем управном поступку (објављен у „Сл. листу СРЈ, бр. 33/97 и 31/01) прописује, између осталог, да је у једноставним случајевима управни орган дужан да донесе решење у року од месец дана од датума када подносилац поднесе захтев. У свим другим случајевима, управни орган мора да донесе решење у року од два месеца од датума поношења захтева.

40. Члан 208. став 2. омогућава подносиоцу захтева чији захтев није решен у роковима утврђеним у претходном ставу да уложи жалбу као да је његов захтев одбијен. Када жалба није дозвољена, подносилац захтева има право да непосредно поднесе управну тужбу надлежном суду.

41. Члан 274. наводи да се извршење неновчаних обавеза, ако дужник одбије да поступи по одлуци, спроводи принудно – ангажовањем, о трошку дужника, трећег лица које ће предузети неопходне мере за извршење. Члан 267. став 1. наводи да се извршење мора спровести пред првостепеним управним органом, осим ако законом није другачије предвиђено, док члан 267. став 3. прописује да полиција мора да помаже у извршењу, ако је потребно. Члан 271. прописује да се извршење у управном поступку мора прекинути ако се утврди: да је обавеза у потпуности испуњена; да извршење није дозвољено; да је спроведено против лица које није у било каквој обавези; да је подносилац захтева повукао/ла захтев; или да је управни акт који се спроводи поништен или укинут.

42. Осим тога, Врховни суд је утврдио да се, сходно члану 264. став 3. Закона о општем управном поступку, извршење налога за иселење спроводи на предлог самог суда с обзиром на обавезујући јавни интерес с тим у вези, чак и када не постоји званични предлог за извршење који је подносилац предлога лично поднео (видети, на пример, *Врховни суд Србије*, Убр. 6613/95).

ПРАВО

43. Подносиатељка представке жалила се због повреде њених имовинских права у вези са пропустом тужене: да изврши пресуду парничног суда; да изврши одлуке управних органа; и у вези са одузимањем њене пензије. Суд сматра да би ове притужбе требало разматрати према члану 1. Протокола број 1 уз Конвенцију, који гласи како следи:

„Свако физичко и правно лице има право на неометано уживање своје имовине. Нико не може бити лишен своје имовине, осим у јавном интересу и под условима предвиђеним законом и општим начелима међународног права.

Претходне одредбе, међутим, ни на који начин не утичу на право државе да примењује законе које сматра потребним да би регулисала коришћење имовине у складу с општим интересима или да би обезбедила наплату пореза или других дажбина или казни.“

I. НАВОДНА ПОВРЕДА ЧЛАНА 1. ПРОТОКОЛА БРОЈ 1 УЗ КОНВЕНЦИЈУ У ВЕЗИ СА НЕИЗВРШЕЊЕМ ПРЕСУДЕ ПАРНИЧНОГ СУДА

A. Допуштеност

44. Влада је изнела да пошто су поправке у потпуности извршене, и како је подносиатељки исплаћен одређени износ за материјалну штету (видети ст. 15 и 22. у горњем тексту), она више не може тврдити да је жртва.

45. Суд подсећа да „одлука или мера у корист подносиоца представке није у начелу довољна да га лиши његовог статуса „жртве“ осим ако то државни органи нису потврдили, било изричито или прећутно, а затим досудили накнаду за повреду Конвенције“ (видети *Атиур против Француске*, 25. јун 1996. године, став 36., *Извештају* 1996-III; *Dalban против Румуније* [ВВ], број 28114/95, став 44., ЕЦХР 1999-VI; и *Rotaru против Румуније* [ВВ], број 28341/95, став 35., ЕЦХР 2000-V). Тек када се испуне ови услови, супсидијарна природа заштитног механизма Конвенције искључује разматрање представке (видети, на пример, *Jensen и Rasmussen против Данске* (одлука), број 52620/99, 20. март 2003. године).

46. Суд примењује да сама чињеница да су органи поштовали пресуду после значајног одуговлачења не може да се посматра у овом случају као аутоматско лишавање подносиатељке представке њеног статуса жртве према Конвенцији. Чак и под претпоставком да износ исплаћен подносиатељки представке 27. октобра 2007. године покрива у

целини материјалну штету коју је подносиатеља претрпела због продуженог неизвршења пресуде од 20. јуна 2002. године, ни Влада ни други државни органи нису признали да су права подносиатеља представке према Конвенцији неоправдано ограничена неизвршењем те пресуде, а подносиатељки представке није понуђена накнада за одуговлачење, како захтева судска пракса Суда (видети, на пример, *Petrushko против Русије*, број 36494/02, став 16., 24. фебруар 2005. године).

47. Сходно томе, Суд одбацује примедбе Владе у вези са губитком статуса жртве.

48. Суд примећује да ова притужба није очигледно неоснована у оквиру значења члана 35. став 3. Конвенције. Он даље примећује да она није недопуштена по неком другом основу. Према томе, она се мора прогласити допуштеном.

Б. Основаност

49. Подносиатеља представке је истакла да пресуда парничног суда представља „имовину“ у оквиру значења члана 1. Протокола број 1. Влада је подсетила да пошто је одлуком од 27. октобра 2003. године наложено да трошкове поправке измире станари зграде (видети став 13. у горњем тексту), подносиатеља представке није могла имати легитимна очекивања у оквиру значења ове одредбе.

50. Суд подсећа да „потраживање“ може представљати „имовину“ у оквиру значења члана 1. Протокола број 1 ако је довољно утврђено да је извршно (видети *Burdov против Русије*, број 59498/00, став 40., ЕЦХР 2002-III, и *Stran Greek Refineries u Stratis Andreadis против Грчке*, 9. децембар 1994. године, став 59., серија А број 301-Б), а то је овде без сумње случај, пошто је и одлуком управног органа и судском пресудом наложено да се кров поправи, док питање ко ће да плати поправке није никада постављено у току извршног поступка пред Општинским судом, због чега је подносиатеља представке коначно издејствовала да се кров изнад њеног стана поправи.

51. Подносиатеља представке поднела је 20. јануара 2004. године предлог за извршење, док је Конвенција у односу на Србију ступила на снагу 3. марта 2004. Од датума ратификације до коначног извршења пресуде 12. јуна 2007. године, када је предузеће извршило све поправке, прошло је три године и три месеца. Два значајна периода пасивности приписују се подносиатељки представке – од 8. фебруара 2005. године до 23. новембра 2005. године, и од 7. јула 2006. године до 15. јануара 2007. године, када подносиатеља представке није била доступна судовима ради уручења решења. Међутим, за пропуст да се делује у периодима од 3. марта 2004. године до 8. фебруара 2005. године, од 23. новембра 2005. године до 7. јула 2006. године, и од 15.

јануара до 12. јула 2007. године, што износи две године неактивности, не може се рећи да се приписује подносиоци представке.

52. Произлази да је немогућност подносиоци представке да се пресуда изврши у значајном временском периоду, с обзиром да се две године неактивности не приписују њој, представљала мешање у њено право на мирно уживање имовине, као што је утврђено чланом 1. Протокола број 1.

53. Суд даље примећује да је Влада, иако је дала оправдање за одређени део периода неизвршења, пропустила да пружи оправдање за две године неактивности које се не приписују подносиоци представке. Са друге стране, сам Суд не може да нађе било какве информације које би оправдале такво кашњење. Најзад, Суд примећује да због овог закључка није неопходно да се утврди да ли је између захтева општег интереса заједнице, са једне стране, и захтева заштите основних права појединца, са друге стране, постигнута правична равнотежа (видети *Iatridis против Грчке* [ВВ], цитиран у горњем тексту, став 58. и *Ilić против Србије*, број 0132/04, став 75., 9. октобар 2007. године). Сходно томе, мора се закључити да мешање у право подносиоци представке на мирно уживање имовине није било оправдано (видети *Prodan против Молдавије*, број 49806/99, став 61., ЕЦХР 2004-III (изводи)), и да је, према томе, дошло до повреде члана 1. Протокола број 1.

II. НАВОДНА ПОВРЕДА ЧЛАНА 1. ПРОТОКОЛА БРОЈ 1 УЗ КОНВЕНЦИЈУ У ВЕЗИ СА НЕИЗВРШЕЊЕМ ОДЛУКА УПРАВНИХ ОРГАНА

54. Подносиоци представке такође се жалила на повреду њеног права на имовину због пропуста да се изврше одлуке управних органа од 16. јуна и 18. јуна 1999. године.

55. Суд сматра да он, пре разматрања да ли су правоснажне одлуке управних органа у корист подносиоци представке извршене, мора најпре утврдити да ли је ова притужба допуштена према члану 35. став 3 (b) Конвенције, који гласи како следи:

“3. Суд проглашава неприхватљивом сваку појединачну представку поднету на основу члана 34 за коју сматра да:

(...)

(б) подносилац представке није претрпео значајну штету, осим ако поштовање људских права како је дефинисано Конвенцијом и Протоколима уз њу не захтева разматрање основности представке и под условом да се по овом основу не може одбацити ниједан предмет који домаћи суд није прописно разматрао.”

56. Отуда, Суд ће по сопственој иницијативи разматрати да ли: (i) подносиатеља представке претрпела значајну штету; (ii) да ли поштовање људских права како је дефинисано Конвенцијом и Протоколима уз њу не захтева разматрање основаности представке; и (iii) да ли је домаћи суд разматрао предмет на ваљани начин.

57. Суд је претходно нашао да се критеријум „значајне штете“ примењује када, без обзира на могућу повреду права са чисто правног становиштва, степен постигнуте озбиљности не гарантује разматрање од стране међународног суда (видети *Adrian Mihai Ionescu против Румуније* (одлука), број 36659/04, 1. јун 2010. године; *Korolev против Русије* (одлука), број 5551/05, 1. јул 2010. године; и *Gaftoniuc против Румуније*, цитиран у горњем тексту). Даље, степен озбиљности процењује се у светлу финансијског утицаја спорног питања и важности предмета за подносиоца представке.

58. У околностима конкретног случаја, Суд најпре примењује да, према домаћем праву, подносиатеља представке, заједно са власницима свих других станова у згради, има део власништва у свим заједничким просторијама. Међутим, природа тих заједничких просторија је таква да неке њихове делове подједнако користе сви станари, док неке друге користе само неки или нико. Као што се види из одлуке од 14. јула 1999. године (видети став 26. у горњем тексту), додела заједничког простора заинтересованим станарима обављена је с обзиром на мале и ограничене делове заједничких просторија, очигледно без штете или ометања других станара, укључујући и саму подносиатељу представке – заправо, додела неких од ових површина изгледа да је имала за циљ обезбеђење веће приватности за неке станаре (тј. удубљења испред купатила неких станара), док се неке изгледа више нису користиле за првобитне намене (простор за одлагање отпада). Штавише, право на коришћење је постало строго лично, без дозволе заинтересованим станарима да ово право пренесу у случају преноса поседа на њихове станове. Најзад, подносиатеља представке никада није тврдила да је наводно ограничење коришћења ових посебних површина икада било на њену штету или довело у питање њен комфор, нити је настојала да докаже да је уживање њених имовинских права на стан, или заједничке просторије које је заправо користила, на неки начин угрожено због чињенице да део заједничких просторија заузима неки одређени станар.

59. Суд је већ утврдио да ограничење имовинских права не сме да се мери у апстрактном смислу и да се мора ценити на основу личних прилика неког лица и економског стања земље или подручја у коме оно живи (видети, на пример, *Fedotov против Молдавије* (одлука) став 19., 24. мај 2011. године). Међутим, док узима у обзир те промене околности, Суд сматра да је ван сваке сумње да, део заједничких просторија, додељен неким станарима за њихово искључиво

коришћење, и који није ни на који начин није ометао коришћење стана од стране подносиоце представке или имао било какав финансијски утицај на саму подносиоцу представке, није могао представљати значајну штету.

60. Штавише, Суд примећује да се притужба због неизвршења правоснажне домаће одлуке, као предмет добро утврђене праксе Суда, не тиче важног начелног питања, да би то оправдало њено даље разматрање.

61. Најзад, примећујући да су притужбе подносиоце представке темељно разматране, и у управном и у судском поступку, и да је Уставни суд чак ојачао заштиту власничких права на заједничке просторије зграда, одлучивши да се за промену коришћења заједничких просторија тражи сагласност сваког власника (видети став 38. у горњем тексту), не може се рећи да је подносиоце представке ускраћена правда због радњи Тужене државе. Суд, стога, закључује да је домаћи суд на ваљани начин разматрао случај подносиоце представке у оквиру значења члана 35. став 3 (b).

62. Сходно томе, ова притужба мора се одбацити као недопуштена у складу са чланом 35. ст. 3 (b) и 4. Конвенције.

III. ОСТАЛЕ НАВОДНЕ ПОВРЕДЕ КОНВЕНЦИЈЕ

63. Најзад, подносиоце представке жалила се због повреде својих имовинских права услед одузимања пензије.

64. Суд примећује да се подносиоце представке није жалила ни на једну одлуку у вези са одузимањем пензије, а одлука од 21. новембра 2008. године још јој није уручена. Суд не види посебне околности које ослобађају подносиоцу представке обавезе да употреби доступна и делотворна домаћа правна средства (видети *Akdivar и други против Турске*, 16. септембар 1996. године, став 67., *Извештаји* 1996-IV). Према томе, ова притужба мора се одбацити сходно члану 35. ст. 1 и 4. Конвенције.

IV. ПРИМЕНА ЧЛАНА 41. КОНВЕНЦИЈЕ

65. Члан 41. Конвенције предвиђа:

„Када Суд утврди прекршај Конвенције или протокола уз њу, а унутрашње право Високе стране уговорнице у питању омогућава само делимичну одштету, Суд ће, ако је то потребно, пружити правично задовољење оштећеној странци.“

66. Подносиоце представке није поднела захтев за правично задовољење. Због тога Суд сматра да није позван да јој по том основу досуди било који износ.

ИЗ ТИХ РАЗЛОГА, СУД ЈЕДНОГЛАСНО

1. *Проглашава* представку допуштеном;
2. *Проглашава* притужбе у вези са неизвршењем коначне домаће пресуде од 20. јуна 2002. године допуштеним, а остали део представке недопуштеним;
3. *Утврђује* да је дошло до повреде члана 1 Протокола број 1 уз Конвенцију у вези са одуговлачењем извршења парничне пресуде.

Састављено на енглеском језику и достављено у писаној форми на дан 18. септембра 2012. године, у складу са правилом 77 ст. 2 и 3 Пословника Суда.

Françoise Elens-Passos
Заменик секретара

Françoise Tulkens
Председник